

Tình mong manh

Người ta nói định mệnh mang chúng ta đến với nhau, nhưng chính chúng ta làm cho định mệnh tồn tại.

Còn ba tuần nữa là tết, vậy mà phải nhận lệnh đi công tác ở Sing, đúng là oái, nhưng cũng may là chỉ có 4 ngày. 4 ngày cũng không đến nỗi nào!!! Miên man suy nghĩ về 4 ngày lê thê nơi xứ người mà Yến không nghe được thông báo của hãng hàng không rằng sắp hạ cánh. Mãi đến khi cô tiếp viên xinh đẹp, nhẹ lay vai, Yến mới giật mình. Chuyển bay đáp muộn, làm xong thủ tục về đến khách sạn đã hơn 10g tối. Giờ này chắc Thịnh và con gái đã ngủ say. Không muốn đánh thức họ, Yến chọn cách nhắn tin cho tiện. Vừa cầm cú nhắn tin, vừa kéo hành lý lên phòng, Yến vô tình va phải 1 người, mạnh đến nỗi đánh rơi cả túi xách đeo trên vai. Hoảng hồn, Yến vội vã nhặt túi và rồi rít xin lỗi:

- Oh, xin lỗi anh, tôi ...

-

Không thấy trả lời, Yến ngẩn đầu lên nhìn thẳng vào mặt người bị nạn và bắt gặp một nụ cười chao đảo. Anh chàng tỏ vẻ bối rối vì không hiểu Yến nói gì. Chợt nhận ra, mình vô duyên, Yến liền chuyển sang tiếng Anh. Cứ như đài bắt được sóng, anh chàng liền xả một hơi:

- Không sao đâu, tôi cũng vô tình đụng vào cô đấy, tôi giúp cô mang hành lý nhé, cô mang nhiều đồ vậy? nặng lắm à?!

- Tôi thật xin lỗi, phòng tôi gần đây thôi, không dám phiền anh

- Phòng tôi 2048, tầng này nè, cô cũng tầng này à?

- Vâng, tôi tự lo được, cảm ơn anh.

Nói xong, Yến vội vàng đi nhanh. Đã từng làm việc tại nhiều quốc gia, nên Yến thừa hiểu cái lòng tốt của những anh chàng như này. Tốt nhất là đừng có thân và đừng dây dưa vào.

Lọ mọ mất mấy phút, Yến mới mở được cửa phòng, ở 4 sao chi cho mệt, có quẹt thẻ không cũng rồi. Cứ xài cái chìa khóa cho gọn. Yến vừa lèm bèm, vừa đẩy cửa vào, nhưng mà phòng đẹp, Yến suýt hét lên khi nhìn thấy ngay cái ban công to đùng, hướng thẳng ra nhà hát, nơi sẽ diễn ra bộ sưu tập của công ty cô tối tối.

7g30, chuông réo in ỏi, tối qua chuẩn bị mọi thứ cho ngày làm việc hôm nay hơi khuya, nên Yến dậy muộn. Cô lật đật làm vệ sinh, trang điểm nhẹ và thay quần áo. Hôm nay cô có cuộc họp quan trọng nên phải ăn mặc thật lịch sự, đặc biệt là phải thật đẹp (trưởng chi nhánh công ty thời trang mà) phải tạo ấn tượng ban đầu chứ. Yến luôn tự hào về hình thể của mình, có thể không đẹp như người mẫu, nhưng cũng thuộc hàng “chuẩn không cần chỉnh”.

8g00, đỉnh đặc đi xuống sảnh. Yến dự định dùng bữa sáng xong, băng qua đường, đến chỗ họp là vừa vặn 9g. Lại cái kiểu vừa đi, vừa suy nghĩ, Yến lại giật mình vì tiếng gọi. Thì ra Yến vào thang máy, vừa lúc có người đến, và người ta gọi Yến chờ thang. Có vậy cũng giật mình, Yến thầm cười cái tính nhát của mình.

- Cô cười tôi à?

- Oh, không, tôi cười mình thôi.

Cái anh chàng đi cùng thang máy nhìn Yến dăm dăm và hỏi vậy đó.

- Cô nhớ tôi không?

- Anh là ...

- Hồi tối cô đụng tôi đó.

- Ah, tôi nhớ rồi, xin lỗi anh nhé

- Không không, tôi không bắt lỗi cô, tôi chỉ muốn ... làm quen thôi. Tôi tên Rony còn cô ... ???

- Tôi tên Shally.

Thang máy cũng vừa tới nơi, Yến vội vã ra ngoài và đi thẳng đến lobby, Yến

thật không muốn day dưa nên sau khi gặt đầu lịch sự, Yến bỏ đi luôn.

Một ngày làm việc dài, nhưng thành công, có thể nói như vậy. Đồng hồ chỉ đúng 7g tối, Yến mới rời khỏi tòa nhà. Tuy nhiên, cô lại không thấy mệt mỏi, thậm chí có phần phấn chấn. Yến vẫy 1 chiếc taxi và đi thẳng đến khu shopping lớn nhất. Như thường lệ, Yến phải có quà cho 2 thành viên ở nhà.

Sau 2 tiếng quần nát cái khu sầm uất đó, Yến cũng đem về được 3 món quà vừa ý, đồng thời cái bụng cũng bắt đầu réo gọi. Tự dưng Yến thèm ăn lẩu cay cay, mà ở cái xứ này, Yến đâu có rành, Thôi thì đi bộ về khách sạn, vừa đi vừa nhìn xem có chỗ nào hay hay cho cái bao tử không?! Mới hơn 9g tối, vẫn còn đông đúc lắm. Cứ như vậy Yến tha thẩn về gần tới khách sạn với cái bụng đói meo, vì không tìm đâu ra chỗ ăn như ý. Thôi thì vô khách sạn, gọi món mang lên phòng ăn cho tiện.

Đồ ăn khách sạn khá ngon và hợp khẩu vị, nhắm nháp xong bữa tối đã hơn 11g, Yến nhăm nhắng với chồng thêm 30 phút nữa rồi cúp máy. Không hiểu sao Yến không ngủ được, cô pha 1 tách trà và ra ngồi ngoài ban công nhìn xuống đường. Yến nghĩ về chồng. Dạo này sao Thịnh xa cách quá, cứ nhàn nhạt, đôi khi vợ chồng về nhà, chẳng có gì để nói. Công việc của Thịnh và Yến không có điểm chung. Thịnh là kỹ sư dầu khí, hầu hết thời gian của anh là ngoài giàn khoan, Yến là nhà kinh doanh và thiết kế thời trang. Công việc của Yến luôn rực rỡ, màu sắc và lãng mạn. Còn Thịnh, chỉ có những con số cùng sắt thép. Giữa Yến & Thịnh chỉ có một điểm chung duy nhất là cô con gái 10 tuổi thông minh, xinh như thiên thần. Miên mang suy nghĩ, Yến chìm vào giấc ngủ khi nào không hay, chỉ biết khi giật mình thức dậy, đồng hồ đã chỉ 8g. Lại thêm 1 ngày bận rộn, ngày mai là buổi trình diễn rồi, hôm nay phải tổng duyệt hết mọi thứ, Yến lật đặt thay trang phục. Hôm nay, Yến bận một chiếc quần ngắn trên gối, áo thun ba lỗ, tóc cột cao, tăng cường thêm cái túi ruột ngựa trước bụng, cứ y như dân du lịch chính hiệu. Yến cần gọn gàng để có thể thao tác nhanh trong buổi tổng duyệt. Nhìn vào gương, Yến tự hào ôi chao, mình xì tin quá, dù rằng đã 36 tuổi, ha ha!!!

- Này Shally...

- Yes! Trời ơi, lại cái tên Rony chết tiệt, mắc nợ hần à, sao đựng hoài thế - Yến rên rỉ trong bụng.

- Cô ăn sáng chưa ?

Rồi không đợi Yến trả lời, hần trố mắt nhìn Yến

- Cô đi dạo à, trông cô khác hẳn nhé.

- Ah, tôi đi làm

- Đi làm ư??!

Nhìn mặt hần, Yến biết hần không tin, ai đời đi làm mà ăn bận thế. Để hần khỏi nghĩ lâu, Yến nói luôn một lèo:

- Tôi làm về thời trang, tối mai tôi có buổi trình diễn ở nhà hát bên kia. Tôi đang chuẩn bị cho buổi tổng duyệt.

- Cô làm thiết kế hả? cô thật giỏi và cũng thật xinh đẹp. Tôi có thể vào xem bộ sưu tập của cô không?

- Không vấn đề, rất hoang ngênh anh, nhưng tôi không có đem vé mời ở đây. Tối tôi sẽ mang cho anh hoặc là gọi ở lễ tân, anh ghé lấy nhé. Bây giờ tôi phải đi. Chào anh. Chúc một ngày tốt lành.

- Tốt quá, cảm ơn Shally, tôi nhất định sẽ xem.

Tự dừng câu được một khách, Yến khoái chí cười miết. Một ngày vui vẻ, khiến mọi việc cũng suông xẻ hơn.

Chuẩn bị xong mọi thứ đã hơn 11g khuya, người mệt rã rời, Yến về khách sạn cứ như người mộng du, cô thềm cái giường êm ái quá. Ráng lên tới phòng, cô quăng mình lên chiếc giường to đùng và im lặng thưởng thức cảm giác từng cơ bắp giãn ra, sung sướng ...

Rầm! tiếng đập cửa làm Yến giật nảy cả mình, cứ như động đất. Yến vội vã chạy ra cửa, nhìn qua lỗ nhỏ trên cửa, Yến thấy Rony. Anh chàng nằm sổng xoải dưới đất, trước cửa phòng cô. Yến mở cửa, để xem anh ta có sao không.

- Rony, anh không sao chứ?

Rony, nghe Yến gọi, lơ dờ mở mắt ra:

- Shally, cô mở dùm tôi cái cửa, tôi chóng mặt quá...

Hóa ra phòng của hần đối diện phòng Yến, thế mà Yến không để ý, hèn chi cứ gặp hần hoài. Yến mở cửa, và dìu hần vào phòng, hần bảo khi nãy uống với khách hàng có một ly rượu thôi, sao tự dưng chóng mặt. Chắc chưa ăn mà uống chứ gì (Yến lẩm bẩm). Yến bảo Rony nằm yên, cô gọi xuống lễ tân, bảo pha một ly chanh nóng cùng một phần ăn tối nhẹ. Yến muốn đảm bảo rằng hần không sao và nhân viên khách sạn có thể biết mà lên cứu cô nếu hần có gì trò gì đó (ý là Yến lo xa thôi, chứ đệ nhị đẳng như cô thì xá gì ba cái chuyện nhỏ này). Trong khi chờ đợi, Yến về phòng lấy dầu và đồ cạo gió.

- Anh nằm yên đi, tôi giúp anh giải rượu.

- Ok, cảm ơn cô. Cô làm gì tôi cũng được, miễn là đừng để thần chết mang tôi đi, vì tôi vẫn chưa có vợ và con

Hà, hóm hình nhỉ! Yến im lặng chà dầu, đánh gió cho hần. Chà cũng có gió nhiều quá, cái này không cứu sớm là tiêu tùng. Lần đầu tiên được đánh gió, hần la oai oái. Có vẻ hần không tin lắm vào Yến, nhưng cũng ráng gồng mình chịu trận.

- Shally này, cô là người nước nào?

- Việt nam

- Ah, tôi có nghe đến nơi đó, tôi chưa đi qua, tôi là người Hồng Kong nhưng tôi sống tại Mỹ nhiều năm rồi.

- Thế à (Yến chuyển qua tiếng Trung)

- Wow, cô còn biết tiếng Trung nữa hả? cô thật là giỏi (hần trả lời Yến bằng tiếng Trung và kể từ đó, hần không nói tiếng Anh nữa).

- Ông nội tôi là người Hoa, tôi có thể nói được cả tiếng Quảng Đông.

- Trời ơi, cô giỏi quá.

Có tiếng gõ cửa, phục vụ phòng đã mang nước và đồ ăn lên. Yến cũng đánh gió cho hẩn xong, Yến bảo mệt phải về nghỉ đồng thời không quên dặn hẩn không được tắm, ăn no và trùm chăn ấm khi ngủ.

- Nếu thấy cần giúp đỡ, cứ gọi tôi

- Nhất định, tôi sẽ gọi mà. Chúc cô ngủ ngon.

Khó ngủ quá, lại nghĩ về Shally, cô gái duyên dáng lạ. Lần đầu tiên bắt gặp cái nhìn của cô gái nhỏ bé đó, Rony thấy hồi hộp. Nhất là khi cô ấy bối rối cười xin lỗi, trời ơi đẹp vô cùng. Từng tiếp xúc với rất nhiều người đẹp, nhưng chưa khi nào Rony lại rung động như thế. Lần thứ hai, thứ ba, mỗi lần là một hình ảnh khác nhau, từ dịu dàng, nghiêm nghị đến nhí nhảnh trẻ trung, Rony bị cuốn hút hết lần này đến lần khác. Không xác định rõ được cảm giác ra sao nữa, cứ thế, Rony chìm vào giấc ngủ mê mệt cùng hình ảnh xinh tươi của Shally.

11g trưa, Rony mới tỉnh giấc, cảm giác đầu tiên là người ê ẩm, nhưng không đau đầu, không choáng như những lần say rượu khác. Anh bồn thần nhớ lại chuyện tối qua, thầm cảm ơn cô gái đáng yêu đó. Nhất định tối nay phải đi xem buổi biểu diễn của cô ấy. Anh gọi lễ tân, nhờ đặt 1 bó hoa to vào lúc 7g tối, cho dù buổi diễn tốt hay xấu, anh vẫn muốn tặng hoa cho cô, anh muốn lại thấy nụ cười rạng rỡ của cô. Gần 40t, trải qua nhiều thăng trầm trong cuộc sống, tưởng như anh đã chai sạn, không hiểu sao lần này anh lại như thế, cứ như chàng trai lần đầu mới yêu. Khẽ huýt sáo bài Beautiful life, anh đi xuống sảnh, tài xế đã đợi anh từ lâu, phải giải quyết việc nhanh chóng thôi.

_ Thưa ông, ông có thư – cô lễ tân gọi giật anh lại trước khi anh kịp bước ra khỏi cửa

_ Oh, gì thế cô?!

_ Một phong thư ạ, ông nhận cho

Bìa thư ghi rõ số phòng và tên anh, có kèm một bông hoa cài áo thật đẹp

“Hi, Rony, anh đã khỏe chứ?! Tôi ra khỏi khách sạn từ sớm, không muốn đánh thức anh, nên tôi gửi cho lễ tân. Đây là thư mời tham gia show diễn

cùng hoa cài áo dành cho khách mời. Hy vọng anh có thể tham dự.

Chào anh.

Shally”.

Cô ấy thật uy tín và chu đáo, Rony thấy hôm nay đúng là Beautiful day!!!

Hơn cả dự kiến, buổi diễn thành công ngoài mong đợi, đơn đặt hàng có ngay sau vài phút khép màn. Chưa khi nào Yến thấy tuyệt vời như thế. Làm nghề này đã nhiều năm, tham gia nhiều show thời trang, nhưng cảm giác thành công bao giờ cũng làm Yến ngay ngất. Là năm nay chỉ có quà tặng, tuyệt nhiên không có bó hoa nào, mà Yến thì khoái nhận hoa hơn quà tặng. Yến thích cảm giác ôm bó hoa tặng, lang thang ngoài phố và bắt gặp những cái nhìn tò mò. Việc thiếu hoa làm Yến có chút thất vọng, nhưng điều đó không làm cô buồn lâu, những cái bắt tay, những lời chúc mừng vây lấy cô, làm cô quên ngay. Mãi đến gần 2g sáng, cô mới thoát khỏi nguồn quay đó, thành thoi khoát áo ra về.

_ Shally!

Không cần quay lại, cô biết ngay là ai

_ Rony, anh khỏe rồi à! Anh có xem buổi diễn của chúng tôi chứ!

Rồi không đợi Rony lên tiếng, bông hoa cài trên áo của anh đã trả lời tất cả. Hơn thế nữa, một bó hoa to đùng đã nằm trên tay cô. Không có gì để nói, cô ngập ngừng:

_ Cảm ơn Rony, anh làm tôi bất ngờ

_ Thật may là không có ai tặng hoa cạnh tranh với tôi, chúc mừng cô nhé.

_ Cô có dự định gì bây giờ không?!

_ Ah, tôi đói bụng, định đi ăn gì đấy, anh có rảnh đi cùng tôi không?

Tất nhiên là Rony không hề từ chối, anh còn sợ cô đòi về nghỉ ngơi sớm thì hỏng bét.

Rony biết nhiều quán ăn ngon, nhưng theo yêu cầu của Yến, họ đi ăn lẩu cay. Câu chuyện bên bàn ăn nở như bắp rang, nhờ vậy mà anh biết cô đã có gia đình và ngày mai cô dự định đi mua quà cho con. Anh ngập ngừng đề nghị làm hướng dẫn viên cho cô.

Rony đúng là thổ địa ở đây, anh dẫn cô đi đến chính xác từng nơi, tư vấn cho cô mua cái gì, bao nhiêu tiền? trả giá thế nào, tất tần tật chỉ trong nửa ngày. Còn cả buổi chiều, làm gì nhỉ?! Vẫn còn lẩn tẩn thì Rony đã gợi ý, đi biển nhe, tôi chở cô ra biển, xem biển Sing có khác gì biển quê hương cô không?! Tất nhiên là Yến đồng ý liền.

Hoàng hôn trên biển thật đẹp, Yến đã thần thờ ngắm không chớp mắt. Lâu lắm rồi, Yến mới lại có cảm giác bình yên như thế. Bất chợt cô thở dài... giá như.

- Cô nhớ nhà hả? biển đây có giống ở quê cô không?

- Cảm ơn anh, đúng vậy, lâu rồi tôi không đi nghỉ và ngắm hoàng hôn. Cảm ơn anh đã cho tôi cảm giác này.

- Oh, tôi xin lỗi Shally, tôi đã làm cô buồn

- Không phải đâu, tôi không biết thế nào nữa, dường như giữa tôi và ông xã là đường thẳng song song, chúng tôi sống cùng một mái nhà, cùng lo cho con nhưng chúng tôi lại không có thời gian cho nhau. Nhiều khi, tôi cảm nhận được nỗi cô đơn trong chính căn nhà của mình. Anh không hiểu đâu, bởi anh chưa có gia đình mà.

- Tôi hiểu chứ, dù tôi chưa có con, nhưng tôi cũng từng trải qua cảm giác trống trải như vậy. Chúng tôi cùng sống dưới một mái nhà, cô ấy có việc cô ấy, tôi cũng có việc của tôi, chúng tôi ngày càng ít gặp nhau, và rồi chúng tôi chia tay sau khi cô ấy nói với tôi rằng cô ấy đã hết yêu tôi, cô ấy sẽ đi Tây Ban Nha. Vậy là chúng tôi chia tay.

- Đơn giản vậy thôi sao, chỉ là hết yêu thôi à!

- Ừa, chỉ vậy!

Không hiểu sao Yến nói nhiều vậy, điều mà cô chưa từng tâm sự với ai, kể cả Hân – bạn thân của cô. Cô luôn tỏ ra mình là một người phụ nữ giỏi giang và hạnh phúc. Hôm nay, ở một nơi xa lạ, ở bên một người cũng hoàn toàn xa lạ, bỗng nhiên cô muốn trút hết tâm tư của mình. Cô thấy sao mình lạc lõng và bơ vơ quá, rồi không biết từ khi nào, nước mắt cô rơi. Cô khóc rưng rức như trẻ con. Cô làm Rony bối rối, bởi lần đầu anh gặp tình huống này. Anh ngồi im nhìn cô khóc, không biết mình có nên an ủi cô ấy không? Không biết có nên ôm cô ấy vào lòng không? Dù rất muốn, nhưng anh không dám, anh sợ hành động của mình thành sỗ sàng. Anh đành lặng lẽ ngồi nhìn cô khóc, đưa cho cô một cái khăn, vậy thôi, không dám thử mạnh cũng không dám nói câu nào. Rồi chừng như thấy mình vô duyên, Yến ngừng khóc:

- Về thôi, tôi đói (Yến nói nhẹ, vội vàng bước ra xe, không đợi Rony trả lời)

- Ừa, về thôi, tôi cũng đói

Khuya, trăng trở mãi, Yến vẫn không ngủ được, bỗng dưng cô nghĩ nhiều về Rony, thấy vui vui, ngộ ngộ, bỗng dưng có một kẻ ngang hông làm thùng rác cho cô xả xì trét, thiệt là ngốc quá. Nghĩ mãi cũng chán, Yến bò dậy, mở cửa ban công và khui 1 lon bia, đêm lạnh hòa cùng gió thành một mùi tinh khiết, dễ chịu. Bất giác, Yến bấm số gọi qua phòng Rony

- Alo, tôi nghe

- Oh, xin lỗi, anh ngủ chưa?

- Shally? Tôi chưa ngủ, em cần tôi giúp gì không?

- Gió đêm thú vị lắm...

- Tôi có thể qua phòng em không? Tôi cũng muốn hưởng chút gió trời

Ngần ngừng giây lát...

- Ok, welcome

Chưa tới 3 giây, Yến đã nghe tiếng gõ cửa

- Anh nhanh hơn tôi tưởng đấy – Yến nhe răng cười. Uống gì không? Tôi

mời

- Cho anh món giống em.

- Không vấn đề

Và họ ngồi bên nhau, yên lặng, mỗi người theo đuổi một ý tưởng, cứ như không gian ngưng đọng lại

- Tôi nhớ lần đầu tiên tôi gặp cô ấy, cô ấy có một nụ cười rất tươi, giống em vậy. Tôi đã chết vì nụ cười đó. Rồi vì nhiều lý do, cô ấy xa tôi. Tôi biết cô ấy rất hạnh phúc và cô ấy cũng mong tôi tìm được niềm vui của mình. Đã nhiều cô gái đi qua đời tôi, họ chưa bao giờ làm tôi cười, họ đến vì nhiều thứ, nhưng chưa bao giờ đến vì tình yêu. Thế nên sao bao nhiêu năm, tôi vẫn như thế, một mình. – Rony lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh.

- Hạnh phúc thật mong manh phải không Rony?

- Nhưng cũng không phải là khó tìm

-Ừa....

Lại chìm vào im lặng.

- 2g sáng rồi, tôi về thôi, ngủ ngon nhé, à, tôi quên nói ... em đặc biệt lắm (Rony nói nhanh như gió thoảng)

- Ok, anh ngủ ngon.

Bất ngờ Rony ôm chặt Yến, đặt lên đôi môi một nụ hôn mãnh liệt, rồi cũng bất ngờ như khi hôn, Rony buông Yến ra, bước vội về phòng đóng chặt cửa lại trước con mắt ngỡ ngàng của Yến.

Đêm đó Yến mất ngủ....

Rony cũng không ngủ. Anh nghĩ về Shally - người con gái thật lạ lùng. Bao lâu rồi anh mới có cảm giác thốn thức như đêm nay. Ở cô gái đó có điều gì rất mãnh liệt, lôi cuốn anh càng lúc càng mạnh mẽ, tới nỗi anh không tài nào dứt ra được, cứ như anh bị ám ảnh, nỗi ám ảnh ngọt ngào nhưng cũng rất

mông lung. Bỗng dưng anh sợ cô đơn, sợ cái cảm giác một mình, anh hốt hoảng nhận ra mình thật sự cần cô ấy. Anh thêm cái cảm giác được ôm cô vào lòng, ấm áp và nồng nàn biết bao. Nụ hôn vội cùng hương thơm của người con gái quyến rũ đó, theo anh vào tận giấc mơ, để rồi anh giật mình choàng tỉnh, nhớ ra rằng, mình chẳng có một thông tin gì của cô gái. Anh lao vội ra cửa, gõ thật gấp, thật nhanh... chỉ là hư vô, cô ấy đã biến mất, đột ngột như cái cách cô xuất hiện trong cuộc đời anh. Hụt hẫng và hoang mang đã theo anh từ đây.

Đã ba năm trôi qua, mọi thứ tưởng chừng như vào quên lãng, sau nụ hôn bất ngờ đó, Yến thấy như mình có lỗi, cô đã vội vàng về nước, bỏ lại sau lưng tất cả những kỷ niệm vu vơ ấy. Cô từ chối đi công tác tại Sing, từ chối bất cứ điều gì có liên quan đến nơi đó. Cô cố nhét nó vào một góc kỷ niệm riêng mình. Cô làm nhiều cách để bù đắp lại cho Thịnh, để lấp liếm cái điều mà cô cho là tội lỗi. Nhưng Thịnh đã không cho cô cơ hội. Thịnh đòi ly dị ngay sau chuyển công tác của cô. Không phải vì Thịnh phát hiện ra cô say nắng, mà đơn giản vì “đã hết yêu”. Điều đơn giản như Rony đã từng nói với cô.

Không hiểu sao, trước những lời nói của Thịnh, Yến bình tĩnh lạ, Yến không khóc, cũng không vật vã nuối tiếc, cô bình thản như chuyện phải có kết cục như thế.

Chia tay nhẹ nhàng, Thịnh và cô bán nhà, chia đôi tài sản, con gái ở với Yến. Có lẽ đã quen với việc Thịnh không thường xuyên ở nhà, nên Yến và con gái thích nghi với hoàn cảnh mới nhanh chóng.

Yến miệt mài tìm niềm vui trong công việc, khóa lấp những niềm đau. Chỉ thỉnh thoảng giao mùa, Yến lại thấy nhói lòng. Thế thôi, hạnh phúc mong manh mà, Yến không muốn làm vỡ lần nữa. Yến dành hết tình yêu cho con gái.

Rony ngán ngẩm nhìn tập hồ sơ dày cộp mà anh phải duyệt trong hôm nay, thấy ngày dài như vô tận. Một mỗi lần cô đơn như bóng ma dần xâm chiếm tâm hồn anh, cơ thể anh làm nó nhũn ra, rã rời. Vươn vai một cái thật dài, anh lấy cho mình một lon bia lạnh, bước đến bên cửa sổ, vén rèm nhìn xuống đường. Mùi giáng sinh vương vất quanh đây kéo anh về với hoài niệm cũ.

Đột nhiên anh nhớ Shally da diết, thêm bờ vai của cô ấy, thêm cái cảm giác đau đau ở lưng khi cô ấy bặm môi cạo gió cho anh và nhất là nụ cười đẹp như thiên thần. Anh đã vì cô mà đến Saigon, chơi vơi trong vô định giữa thành phố xa lạ này trong ba năm qua không hẳn là vì sự nghiệp mà còn vì một hy vọng tìm được Shally. Bao nhiêu công ty thời trang, bao nhiêu chương trình thời trang, anh đều có mặt, tìm kiếm vậy mà vẫn như bóng chim tăm cá. Lại một mùa giáng sinh nữa trôi qua, niềm tin của anh lại vơi đi một chút.

Có tiếng chuông điện thoại, tin nhắn của xếp, yêu cầu anh duyệt cho xong hồ sơ nhân sự để lên lịch hẹn vào ngày mai. Trở lại công việc thôi, chỉ có bốn người đạt yêu cầu cho vị trí trưởng phòng quảng cáo, anh cầm đại một bộ hồ sơ, lật cho có lệ, chợt một tấm hình 3 x 4 rơi ra, anh như không tin vào mắt mình, Shally của anh kia rồi, dù chỉ gặp cô ấy trong một thời gian rất ngắn, nhưng gương mặt của nàng thì luôn in đậm trong lòng anh. Chúa đã nghe thấu lời cầu nguyện của anh chăng. Anh nén hồi hộp, đọc kỹ từng dòng trong lý lịch, chắc là nàng rồi, giác quan mách bảo anh rằng không thể là ai khác ngoài nàng.

Anh run run cầm điện thoại và bấm số. Đầu dây bên kia có tiếng: ... alo Shally nghe!!!!